

Om-Karns Hellige tekster

Diamantens Skabelse

Det havde været et godt år blandt de dødelige. Kornet og rigdommen havde blomstret, som det ikke havde gjort i lang tid. Om-Karn nød at se hele familier arbejde hårdt, men ærligt, for at få høsten i hus. Han nød at se dværgene skabe jern om til alle de redskaber, der blev solgt til befolkningen uden for bjerget. Han nød at se fiskerne hive deres fyldte ruser op af åen, med ål og aborre til bristepunktet. Sylvia og Zandara havde tydeligvis ladet velstanden live dette år.

Men for Om-Karn selv, gik det ikke så godt. Bortset fra sine altid trofaste dværge og præster blandt de andre dødelige racer, så så den almene befolkning ud til at have glemt ham. Jovist, de ofrede mere til ham end de plejede. Men det var intet i forhold til, hvordan Sylvia blev lovprist. Om-Karn besluttede, at han også ville gøre noget godt for de dødelige, for på den måde at genvinde sin popularitet hos dem. Han ville skabe. Skabe noget, der var smukt og værdifuldt. Noget der var lige så hårdt som granit, lige så skarpt som stålet, og lige så smukt som stjernerne.

Om-karn gik ned i sin smedje, dybt under det største bjerg. Her satte han sig for at tænke. Hvad skulle han skabe? Men Om-Karns hoved var tomt. Intet han kunne komme i tanke om, var de ting, han havde forestillet sig. Han sad i 1 måned, 2 uger og 3 dage. Frustration blev til vrede. Vrede til sorg. Sorg til fortvivelse. Til sidst græd han. Hans tårer faldt ned i den glohede esse. Her smeltede tårerne sammen til en smuk dråbe. Om-Karn, så dette og holdt inde. Han tog sin hammer og forsøgte at give den form. Han arbejdede dag og nat i 7 dage og 7 nætter før, han var tilfreds.

Da havde han skabt den smukkeste sten, verdenen endnu havde set. Dens smukke form fyldtes af lys fra den svage esse og omgjorde det til et lys, som selv Solen og Zandara var misundelige på. Da han smed den, for at se hvorvidt den var holdbar, skar den sig igennem det hårde granit, uden at få den mindste lille rids. Om-Karn var glad for hvad han havde skabt, og smed den nu ind i essen igen. Her hamrede han runer i den. Nu gjorde stenen 17 af sig selv hver eneste nat.

Om-Karn lod da den ægte sten vogte af 10 vilde sten-golemer under hans egen seng. Her ville ingen nogensinde finde hans elskede tårer. De 17 nye sten lod Om-Karn hver dag gemme i bjergene og klipperne i de dødeliges verden.

Dværgen Diamek fandt den første sten og lod den få hans navn. Om-Karns tårer blev fra den dag kendt som diamanter. Men folket vidste at de var en gave fra Om-Karn, og Om-Karn lod sit navn blive prist af alle i en hel uge.

Om-Karns tre Skabere

Om-Karn havde travlt. Meget blev bygget på denne tid, og han selv havde meget at se til. Alt lige fra broer, borge og byer til skure og stalde blev rejst. I sit hastværk knækkede han 9 hamre, bøjede 11 hakker og sled 13 knive op. Efter at have brugt de 33 redskaber op, var Om-Karn træt af at lave nye redskaber. Han gik da ned i sin smedje. Han fremtog da 4 silkestoffer, spundet af den fineste silkeetråd, 3 grundsten fra de stærkeste bjerge og 2 armbolte af bronze. Om-Karn lod essen varme

kraftigt op. Det siges at han skulle have tømt en mine for kul for at få nok brænde. Om-Karn skabte da, af de tre, en hammer, en hakke og en kniv.

Ke'ran She'dul (Magisk Skaber) hed hammeren.

Erd'ar For'ul (Jordens Betvinger) hed hakken. ""

Ke'ran Skorn'ran (Den Magiske Kulde) hed kniven.

Når Om-Karn slog med sin hammer, formede jernet sig som på hans ord.

Hvor han svingede sin hakke sprang borge frem fra bjerget, som var de presset ud af bjerget selv.

Hvor han skar med sin kniv, kom det smukkeste udskårne træ med fabeldyr så virkelige, at de dødelige troede de var virkelige.

Således skabte Om-Karn de 3 Skabere.

Fo-Nochs tyveri og Thormod den Dovne

Fo-noch havde set Om-Karns 3 magiske redskaber. Om-Karn så ud til at uden større besvær at skabe med disse redskaber. Fo-Noch ville havde de 3 ting for ham selv. Han skabte sig om til et menneske ved navn Thormod. Thormod anråbte da Om-Karn og bad om hjælp til at opfører en borgmur på 3 dage. Thormod og Om-Karn gik da i minen den første dag, for at hugge blokke ud af den hårde sten. De delte sig i to. Fo-Noch stjal den 5. blok Om-Karn havde hugget ud, og derefter brugte han sin beskidte magi, til at gøre denne ene til mange.

Da natten faldt på, og Om-Karn kom slæbende med sine blokke på ryggen, havde Thormod lige så mange blokke. Da de slæbte blokkene op på bakken, hvor muren skulle stå, lagde Thormod sine blokke over på Om-Karns brede skuldre, uden at han opdagede den dovnes misgerning. Da Om-Karn lagde sig til at sove, lod Thormod sin hånd glide ind under Om-Karns kappe og tog Erd'ar For'ul, Jordens Betvinger fra Om-Karns bælte.

Den anden dag gik Om-Karn og Thormod ned til tømreren og hentede træ til stillads. Da de bar det tilbage til bakken, lod Thormod igen byrden hvile på Om-Karns brede skuldre. På bakken satte de sig på hver sin side. Fo-Noch stjal da den 5. bjælke og brugte endnu en gang sin luskede magi til at gøre den ene bjælke til mange. Da Natten endnu en gang faldt på, havde den luskede Thormod lige så mange bjælker som Om-Karn. Og da Om-Karn igen sov, lod Thormod igen hånden glide ind under kappen og sjal, som en anden tyv, Ke'ran Skorn'ran, Den Magiske Kulde.

Den tredje dag skulle muren opføres, og Om-Karn Fattede sin magiske hammer: Ke'ran She'dul. Han skabte da muren med sving og slag. Gennem hårdt arbejde skabte han den stærkeste mur, der endnu er skabt. Thormod den Dovne forklædte en dværg, hvis sind han underlagde sig. Dværger lod han da arbejde, i sin egen skikkelse. Da aftenen kom og muren var færdig, så Om-Karn, at de ingen port havde skabt. Om-Karn ville da hugge sig igennem med sin hakke Erd'ar For'ul, men i sit bælte, så han ingen hakke. Da ville han skære en stige af det sidste træ, men i sit bælte var ej heller kniven Ke'ran Skorn'ran. Kun Thormod havde han været sammen med og kun han kunne være tyven. Om-Karn tog da sin hammer, Ke'ran She'dul, og slog den ind i maven på Thormod, der tabte både hakke og kniv. Om-Karn slog så hårdt, at Thormod tabte sin forklædning og samtidig fløj

gennem muren, som Om-Karn havde lavet. Da Om-Karn så hvordan han var blevet narret, blev han fyldt med et raseri, så skyerne mørknedes og muren blev rystet i dens grundvold. Han tog sine tre skabere og for efter Fo-Noch. De løb i 7 hele dage og nætter, indtil Fo-Noch blev fanget i minen, hvor de havde hugget blokke. Her slog Om-Karn sin hakke, Erd'ar For'ul, mod skaktens side, og skakten faldt sammen over Fo-Noch. Her lå han, Fo-Noch, fanget i 100 år, indtil mørkedværgeren Gramhvil befriede ham til gengæld for 3 guldminers guld.

Guldets skabelse

Det gik skidt for verden. Handlen var flere steder stoppet og det betød, at Om-Karns håndværkere ikke kunne få den betaling, de var blevet lovet, og da det samtidig var meget svært at købe metal og andre råvare, gik mange håndværkere uden noget at lave. Menneskene havde i nogen tid ledt efter noget, der kunne være værdifuldt nok til at erstatte de meget store beløb, som udgjorde en risiko for handelsfolk og håndværkere, men de krav man satte, var der ingen dødelige, der kunne opfylde, og Om-Karn så fortvivlet til, mens hans tilbedere var sat under meget hårdt pres af omstændighederne.

Kravene var, at det skulle være tungt, dog uden at blive for svært at transportere, hvilket betød, det skulle deles ud i små stykker. Disse små stykker måtte samtidig have så høj en værdi, at de kunne opfylde det krav, det var, at erstatte de mange penge. Samtidig ønskede Om-Karn, at man kun skulle opnå, at få det ved hårdt arbejde, således at Fo-Nochs tilbedere og andre snydere ikke bare kom og tog det direkte ud fra bjerget. Som en sidste ting måtte det være værdifuldt og smukt uden sidestykke. Om-Karn havde således sat sig selv på en svær opgave.

En dag som mange andre stod Om-Karn i sin smedje, og hans tanker faldt på den opgave, han skulle løse. Han prøvede sig frem, men intet ville lykkes og intet kunne leve op til de krav, han havde sat. Det første var for tungt - faktisk så tungt, han næsten selv måtte opgive at bære det. Det næste var så let, at vinden nemt kunne tage det og føre det bort. Så prøvede han at gå en anden vej, dog uden det lykkedes bedre for ham. Det første han lavede, var han tilfreds med indtil, han begyndte at dele det. Ved første slag gik det i millioner af bittesmå stykker, som næppe var synlige for det menneskelige øje, og det tog Om-Karn godt 3 dage at få rensset luften i sin smedje, således han kunne være der igen. Det næste han forsøgte sig med, var en blanding af metaller og andet, men det var så hårdt, at han brugte 5 dage og nætter på at få det fra hinanden. Dette blev han enig med sig selv om, heller ikke duede, så han måtte endnu engang starte forfra.

Således blev han ved med at forsøge, og i næsten en måned stod det på. Man kunne høre hans hammer flere kilometer væk, så meget arbejdede han på sagen. Efter næsten en måned uden ét eneste brugbart resultat, blev Om-Karn så vred, at han smed alt muligt forskelligt jern ned i sin esse og satte så meget blus til, at hele hans bjerg rystede og begyndte at danne røgfaner, som man aldrig havde set før. Han kiggede ned og opdagede, at jernet ikke blev smeltet, som det ellers ville gøre, men i stedet syntes der at dannes en fast hård og alligevel blød masse. Om-Karn skyndte sig at køle sin esse ned, så han kunne tage fænomenet i øjesyn.

Efter at dampen fra den pludseligt afkølede esse havde lagt sig, fik han øje på en stor klump af noget, som var lige så gult, at han ikke havde set dets lige nogen sinde, og det skinnede, som når

morgensolen viste sig og spejlede sine gyldne stråler i vandet. Om-Karn tog det op. Det var tungt, men alligevel ikke mere end han sagtens kunne bære det. Han tog sin hammer og slog på det. Det var blødt, men alligevel hårdt nok til, det ikke bare gik i stykker. Om-Karn var så glad for det, han havde skabt, at han omgående gik i gang med at lave en smedje med en helt særlig esse, hvor han tog hans overskudsjern og lavede det gyldne metal ud af det.

Hans næste problem var, hvordan de dødelige skulle få fat i dette ædle metal. Mens han gik op fra sin smedje, kom det til ham. Han ville gemme det i bjergene, således at det var dem, der ville arbejde for at få det, der skulle kunne opnå den rigdom de gyldne sten kunne give. Således forklædte han sig; som han har for vane, som dværgen Dumrill og begyndte nu sin 14 dages lange vandring rundt i landet til alle de store bjerge, hvor han møjsommeligt sprængte klipperne, for derefter at fylde det ud med det gyldne metal.

Da de 14 dage var gået, og Om-Karn havde afsluttet sin vandring rundt til minerne og bjergene, var det en dværg, som gjorde det første fund. Han huggede nogle ud fra klippevæggen og fremviste det til sin præst. Præsten så straks, at dette måtte være Om-Karns gave, fordi man havde ofret og arbejdet så hårdt i hans navn. Dværgen, der havde gjort fundet, hed Aurum, og det betød den gyldne smed. Han navn gav man det gyldne metal og kaldte det guld.

Flere guldfund blev gjort rundt omkring og snart arbejdedes der i næsten alle bjerge på at finde guld, og Om-Karn nød at blev hyldet og takket for sin store gave, samtidig med at se hvorledes der blev arbejdet. Snart fik også handelsfolkene øje på de muligheder, som guldet udgjorde, og ikke længe efter det første fund blev gjort i en lille mine, blev det besluttet, at guld fremover var det, som havde størst værdi og var noget, man kunne handle med overalt. Således gik ædle smede i gang med at udforme forskellige guldmønter. Det lettede handlen en del og igen kunne Om-Karn glæde sig over, at der atter var fremgang i handlen.

Således bragte Om-Karn guldet til de dødelige.